

Arrest

**nr. 44 082 van 28 mei 2010
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de stad Turnhout, vertegenwoordigd door het college van burgemeester en
schepenen.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Burkinese nationaliteit te zijn, op 8 maart 2010 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de burgemeester van de stad Turnhout van 29 januari 2010 houdende de niet inoverwegingname van een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 april 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 mei 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat G. KLAPWIJK, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. BACKX, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker dient op 11 december 2009 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort Vreemdelingenwet).

Op 29 januari 2010 neemt de gemachtigde van de burgemeester van de stad Turnhout de beslissing tot niet inoverwegingname van de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet. Deze beslissing wordt per schrijven van 4 februari 2010 aan verzoekers advocaat ter kennis gebracht. Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“van een aanvraag in het kader van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

De genaamde / de persoon die verklaart te heten G.I. (...) (naam en voornaam),

van Burkina Faso nationaliteit,

geboren te D., op (in) (...)1960

heeft zich op 11.12.2009 bij het gemeentebestuur aangemeld om met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, een aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk in te dienen.

Genoemde vreemdeling gaf te kennen te verblijven op het volgende adres: (...), 2300 Turnhout

Uit de controle op 25/01/2010 blijkt echter dat deze vreemdeling niet werkelijk op dit adres woont.

Bijgevolg kan de aanvraag in het kader van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, niet in overweging worden genomen.”

2. Over de rechtspleging

Ambtshalve wordt vastgesteld dat de Raad geen gerechtskosten kan opleggen. Het verzoek daartoe van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoekende partij, wordt om die reden verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert in een enig middel zowel de schending van de artikelen 9bis en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort Vreemdelingenwet), als van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, als van het beginsel van behoorlijk bestuur en van het zorgvuldigheidsbeginsel aan.

Verzoeker betoogt dat de bestreden beslissing er zich louter toe beperkt te stellen dat “uit de controle op 25 januari 2010 blijkt echter dat deze vreemdeling niet werkelijk op dit adres woont.”

Verzoeker stelt in een eerste onderdeel vast dat uit de bestreden beslissing niet kan worden opgemaakt op grond van welke concrete en verifieerbare elementen verwerende partij tot het besluit komt dat verzoeker niet werkelijk op het aangegeven adres woont. Het blijkt te gaan om één op 25 januari 2009 uitgevoerde controle zonder dat verzoeker uit de bestreden beslissing kan achterhalen waarom de wijkagent naar aanleiding van zijn controle tot zijn besluit komt. Het staat in ieder geval vast dat de wijkagent zelf geen kennis heeft genomen van het interieur van het appartement dat verzoeker huurt om na te gaan of verzoeker daar wel daadwerkelijk woont. Alles wijst erop dat de wijkagent zich heeft beperkt tot het vaststellen van een aanduiding van de naam van verzoeker op de buitenkant van het gebouw. Verzoeker voert aan dat zijn naam sinds jaar en dag zowel op de deurbel als op de brievenbus staat vermeld. De wijkagent heeft vermoedelijk controle uitgevoerd op een moment dat verzoeker afwezig was, wat uiteraard niet kan volstaan om te besluiten dat verzoeker niet op het aangegeven adres zou wonen. Buiten het geval dat manifest kan worden vastgesteld dat verzoeker niet op het aangegeven adres woonachtig kan zijn, waarvan in de bestreden beslissing geen melding wordt gemaakt noch wordt gesuggereerd, één enkele controle in ieder geval niet vermog te volstaan om te kunnen besluiten tot het “niet werkelijk” wonen op het aangegeven adres.

In een tweede onderdeel stelt verzoeker dat hij bij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf een zeer uitgebreide en omstandige stukkenbundel van 60 stukken heeft gevoegd, waaruit op onomstotelijk wijze moet blijken dat verzoeker sinds 2001 op ononderbroken wijze op het aangegeven adres woonde. Verzoeker wijst erop dat verweerder geen enkele aandacht heeft geschonken aan de gevoegde stukken bij het nagaan van de effectieve woonst van verzoeker. Verweerder heeft derhalve het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden bij het beoordelen van de ontvankelijkheid van de aanvraag tot machtiging van verzoeker. Uit de bestreden beslissing kan niet worden opgemaakt waarom verwerende partij tot haar afwijzende besluit komt. De artikelen 9bis en 62 van de Vreemdelingenwet evenals de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen als het beginsel van behoorlijk bestuur, meer bepaald het zorgvuldigheidsbeginsel werden dan ook geschonden.

3.2. Verweerder stelt in zijn nota dat in de motivering van de bestreden beslissing verwezen wordt naar de juridische grondslag, met name artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet en naar het feit dat de aanvraag niet in overweging kan worden genomen gelet op het feit dat uit controle is gebleken dat verzoeker niet werkelijk op het opgegeven adres woonde. Verzoeker maakt niet duidelijk waarom er sprake zou zijn van onvoldoende motivering. De beslissing is duidelijk en vernoemt klaar en duidelijk de feitelijke en juridische gegevens. Tevens blijkt dat verzoeker de motieven kent. Verweerder wijst erop dat er geen twijfel kan bestaan dat de stad Turnhout op de juiste basis tot de bestreden beslissing is gekomen. Aan de basis van deze beslissing ligt een negatief verslag woonstcontrole van de lokale politie Turnhout van 25 januari 2010 waarbij de bevoegde wijkagent vaststelde dat betrokkene niet op het door hem opgegeven adres aan te treffen was. In tegenstelling tot wat verzoeker beweert, betreft het geenszins een eenmalige woonstcontrole. In een begeleidend document heeft de wijkagent de data opgenomen van niet minder dan 7 controles op het genoemde adres. Deze vonden plaats op diverse dagen van de week én tijdens het weekend. Blijkbaar had ook minstens één controle om 19u55 plaats. Verzoeker werd blijkbaar nooit aangetroffen op het genoemde adres. De woonstcontrole is bijgevolg wel bijzonder degelijk gebeurd.

In een tweede onderdeel antwoordt verzoeker op de bewering van verzoeker dat de stad Turnhout onzorgvuldig heeft gehandeld doordat zij “geen enkele aandacht heeft geschonken aan de gevoegde stukken bij het nagaan van de effectieve woonst van verzoeker” dat verzoeker vooreerst niet betwist dat hij het genoemde adres heeft opgegeven als het adres waar hij beweert verblijf te houden in de zin van artikel 9*bis*, eerste lid van de Vreemdelingenwet. De stad Turnhout merkt verder op dat het niet betwist kan worden dat de uitgevoerde woonstcontrole nodig is om te controleren of verzoeker daadwerkelijk voldoet aan de voorwaarden van de Vreemdelingenwet en dat de stad bevoegd is om deze woonstcontrole te doen. Nergens in de regelgeving is voorzien dat de stad Turnhout zich zou moeten baseren op stukken die gevoegd werden bij de regularisatieaanvraag of daar specifieke aandacht aan zou moeten schenken. De stad Turnhout dient zich te baseren op het verslag van de woonstcontrole. Het resultaat van de woonstcontrole, zijnde 7 controles op diverse momenten is duidelijk, met name dat verzoeker nooit aangetroffen werd op het door hem genoemde adres zodat verweerder niet anders kan dan concluderen dat verzoeker niet woont op het door hem opgegeven adres. Verweerder is aldus zorgvuldig te werk gegaan door zijn beslissing te baseren op het voorliggend negatief verslag woonstcontrole.

3.3. Verzoeker repliceert in eerste instantie dat elke beslissing de feitelijke gegevens dient te vermelden, die de beslissing schragen en dat deze feitelijke gegevens in de beslissing zelf moeten worden vermeld en dus niet in een of ander begeleidend document zoals *in casu* het geval lijkt te zijn. Als men afgaat op de feitelijke inhoud van de bestreden beslissing blijkt het enkel te gaan om één op 25 januari 2009 uitgevoerde woonstcontrole. Vreemd genoeg moet verzoeker nu in de nota van verwerende partij lezen dat er niet minder dan 7 controles werden uitgevoerd. Verweerder lijkt voor het eerst in haar nota van 18 maart 2010 aan te geven dat de bestreden beslissing wel degelijk zou zijn geschraagd door 7 woonstcontroles. De bestreden beslissing voldoet in die zin niet aan de vernoemde uitdrukkelijke motiveringswet van 29 juli 1991 in die zin dat de beslissing niet alle essentiële feitelijke elementen in zich houdt waarop zij volgens verwerende partij lijkt te zijn gestoeld. Uit het begeleidend document waarvan sprake in de nota moet blijken dat de wijkagent in zijn rapport onder vaststellingen stelt: “meerdere busnummers”. Verzoeker stelt niet te kunnen inzien op welke wijze het bestaan van meerdere busnummers dient te betekenen dat verzoeker niet werkelijk woont op het aangegeven adres. Ook dit gegeven werd niet opgenomen in de motivering van de bestreden beslissing zelf.

In tweede instantie repliceert verzoeker dat de woonstcontrole uitgevoerd door de politie in opdracht van verwerende partij slechts één element is in het onderzoek naar de effectieve woonst van verzoeker. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de administratieve overheid de verplichting op om met alle feitelijke elementen en stukken die haar worden ter kennis gebracht, rekening te houden bij het nemen van de beslissing. Tevens blijkt uit het begeleidend document dat de wijkagent niet heeft vastgesteld dat er geen naam op de bel werd aangegeven, er geen naam op de brievenbus werd aangegeven, verzoeker niet werd aangetroffen, of er geen huurcontract bestond. Het feit dat er meerder busnummers bestaan wil of kan uiteraard niet betekenen dat verzoeker niet werkelijk woont op het aangegeven adres. Verzoeker blijft zich de vraag stellen op welke wijze verweerder tot het besluit is kunnen komen dat er in hoofde van verzoeker op het aangegeven adres geen werkelijke woonst bestond als geen van de bovenvermelde vier punten effectief werd nagegaan. Één van de criteria opgenomen in het begeleidend document maakt zelfs melding van het al dan niet bestaan van een huurcontract. Een dergelijk criterium is wel degelijk van aard te verwijzen naar de door verzoeker gevoegde stukkenbundel bij de

regularisatieaanvraag vermits dit document onder stuk 28 werd opgenomen in de bundel. Hieruit mag blijken dat het regularisatiedossier zoals ingediend door verzoeker wel degelijk in beschouwing dient te worden genomen in de fase van de ontvankelijkheid.

3.4. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 19 maart 2004, nr. 129.466; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. Het begrip afdoende impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven betwist en argumenteert dat het onderzoek om tot de conclusie te komen dat verzoeker niet werkelijk op het opgegeven verblijfsadres verblijft, onzorgvuldig gebeurde. Verzoeker toont aldus aan de verschillende juridische en feitelijke overwegingen te kennen. De bestreden beslissing geeft duidelijk de reden aan waarom verzoekers aanvraag niet in overweging wordt genomen, met name daar hij niet kon worden aangetroffen op het opgegeven verblijfsadres. Van de verwerende partij eisen dat ze meer bijzonderheden verschafft omtrent de reden waarom er uit het woonstverslag geconcludeerd wordt dat hij niet op het aangegeven adres verblijft, zou erop neerkomen dat zij ertoe verplicht wordt de motieven van de motieven van haar besluit te geven. De wettelijke verplichting tot uitdrukkelijke motivering houdt zulks niet in (RvS 14 april 2006, nr. 157.584). De bestreden beslissing geeft duidelijk en op afdoende wijze de motieven aan op grond waarvan de beslissing is genomen. Verzoeker voert dan ook eerder de schending van de materiële motiveringsplicht aan zodat het middel verder zal worden onderzocht van het oogpunt van een vermeende schending van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker dient op 11 december 2009 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort Vreemdelingenwet). Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker bij zijn aanvraag zijn verblijfsadres opgaf, zonder een busnummer te vermelden.

Verder blijkt uit het administratief dossier dat op 31 december 2009 de stad Turnhout aan de wijkagent de opdracht gaf om na te gaan of verzoeker op het door hem opgegeven adres verblijft. Op 25 januari 2010 stelde de wijkagent het verslag op van zijn woonstcontrole waarbij hij het adres aanvult met busnummer 9, evenwel met een vraagteken en waarin hij concludeert dat het woonstonderzoek negatief is daar verzoeker niet kon worden aangetroffen. Het verslag bevat een begeleidingsdocument waaruit blijkt dat er een controle plaatsvond op 8, 11, 12, 16, 17, 21 en 25 januari 2010. Het verslag preciseert dat 16 en 17 januari respectievelijk een zaterdag en een zondag betreffen en dat de controle van 21 januari 2010 om 19u55 plaatsvond. Tevens werd als vaststelling specifiek aangekruist dat er meerdere busnummers aanwezig waren op het opgegeven adres.

De bestreden beslissing motiveerde het volgende:

“ (...) Genoemde vreemdeling gaf te kennen te verblijven op het volgende adres: (...), 2300 Turnhout

Uit de controle op 25/01/2010 blijkt echter dat deze vreemdeling niet werkelijk op dit adres woont.

Bijgevolg kan de aanvraag in het kader van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, niet in overweging worden genomen.”

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat aan de overheid de verplichting wordt opgelegd haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

Er moet worden benadrukt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als annulatierechter enkel een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissing kan uitoefenen (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting,

Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 94). Dit houdt in dat de Raad in het raam van de uitoefening van zijn wettelijk toezicht niet bevoegd is om zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet tot een onredelijk besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr.101.624).

De Raad stelt vast dat verzoeker bij zijn aanvraag een huurcontract heeft bijgebracht doch wijst erop dat de regelgeving in een woonstcontrole heeft voorzien om na te gaan of verzoeker effectief verblijft op de plaats die hij opgegeven heeft als verblijfplaats. Een huurcontract betreft een eerste indicatie doch de stad Turnhout dient met een woonstcontrole ter plaatse de verklaringen van verzoeker te verifiëren. Uit het woonstonderzoek blijkt dat de wijkagent in een periode van 13 dagen, 7 keer is langs geweest op het door verzoeker opgegeven adres. De wijkagent stelde vast dat er meerdere busnummers waren en heeft aan de hand van de situatie ter plaatse kunnen vaststellen dat het vermoedelijk bus 9 betrof. Verzoekers argumenten dat zijn naam zowel op de bel als op de brievenbus vermeld staan, tonen niet aan dat het onderzoek onzorgvuldig zou zijn gebeurd, daar verzoeker in zijn verzoekschrift eveneens bus 9 aanduidt. Verweerder wijst er terecht op dat de controles op verschillende tijdstippen plaats vonden zowel in de week als in het weekend als overdag als 's avond. Verzoeker kan niet worden gevolgd waar hij stelt dat het niet duidelijk is om welke reden de wijkagent concludeerde dat verzoeker niet op het opgegeven adres woont daar het concluderende verslag van 25 januari 2010 duidelijk vermeldt dat verzoeker niet kon worden aangetroffen. Het onderzoek van 25 januari 2010 waar de bestreden beslissing naar verwijst, betreft duidelijk het besluit van het onderzoek dat slaat op de 7 uitgevoerde controles die in bijlage worden bijgevoegd en duidelijk een geheel vormen.

De bestreden beslissing verwijst in zijn motivering dan ook terecht naar de controle van 25 januari 2010 en motiveert op redelijke wijze dat *“Genoemde vreemdeling gaf te kennen te verblijven op het volgende adres: (...) Uit de controle op 25/01/2010 blijkt echter dat deze vreemdeling niet werkelijk op dit adres woont”*

Van de verwerende partij eisen dat ze meer bijzonderheden verschaft omtrent de reden waarom er uit het woonstverslag geconcludeerd wordt dat hij niet op het aangegeven adres verblijft, zou erop neerkomen dat zij ertoe verplicht wordt de motieven van de motieven van haar besluit te geven. De wettelijke verplichting tot uitdrukkelijke motivering houdt zulks niet in (RvS 14 april 2006, nr. 157.584). Het betreffende woonstverslag bevindt zich in het administratief dossier en kan door verzoeker worden geraadpleegd. Uit zijn repliekmemoirie blijkt ook dat verzoeker het verslag heeft kunnen inkijken. De bestreden beslissing herneemt de conclusie van het verslag, met name dat verzoeker niet kon worden aangetroffen waaruit wordt geconcludeerd dat verzoeker niet op het opgegeven adres verblijft. Verzoeker kan in het verslag van 25 januari 2010 waarnaar expliciet verwezen wordt de verschillende controles verifiëren zodat de bestreden beslissing wel degelijk werd gemaakt op grond van concrete en verifieerbare elementen. De bijkomende uitleg aangaande de 7 controles in de nota van antwoord van verwerende partij betreft geenszins een *post factum* motivering daar dit reeds duidelijk blijkt uit het woonstverslag waarnaar de bestreden beslissing expliciet verwijst en dat terug te vinden is het administratief dossier. Verzoeker volhardt dat hij op het opgegeven adres woont doch weerlegt op geen enkele wijze de conclusie van het woonstverslag en de bestreden beslissing. Hij geeft geen enkele plausibele verklaring waarom hij bij geen van de 7 controles niet kon worden aangetroffen op zijn verblijfplaats. Gelet op de vele controles op verschillende tijdstippen is het niet onredelijk om ondanks het feit dat de wijkagent op basis van de naam vermeld op de bus het juiste busnummer kon afleiden en ondanks dat verzoeker initieel een huurcontract voorlegde te concluderen dat verzoeker niet op het opgegeven adres verblijft, en dit louter op grond van het woonstverslag van 25 januari 2010. Een huurcontract toont enkel aan dat verzoeker een contract heeft afgesloten doch niet dat verzoeker er ook daadwerkelijk verblijft. Verzoeker toont met zijn betoog niet aan dat verweerder bij de uit te voeren woonstcontroles onzorgvuldig te werk zou zijn gegaan.

Een schending van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht of het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig mei tweeduizend en tien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN